

Schriftlezing: Lucas 12,32-40

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: “Weest niet bevreesd, kleine kudde; het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te schenken. Verkoopt uw bezittingen en geeft aalmoezen; verschaft u beurzen die niet verslijten, en verwerft een onuitputtelijke schat in de hemel, waar geen dief komt en geen mot hem bederft. Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. Houdt uw lendenen omgord en de lampen brandend! Gedraagt u als mensen die wachten op de terugkomst van hun heer die naar de bruiloft is, om, als hij aankomt en klopt, hem aanstonds open te doen. Gelukkig de dienaars die de heer bij zijn komst wakende zal vinden. Voorwaar, Ik zeg u: Hij zal zich omgorden en hij zal hen aan tafel nodigen en langs hen gaan om te bedienen. Al komt hij ook in de tweede of de derde nachtwake, gelukkig die dienaars die hij zo aantreft. Begrijpt dit wel: als de eigenaar van het huis wist op welk uur de dief zou komen, zou hij niet laten inbreken in zijn huis. Weest ook gij bereid, omdat de Mensenzoon komt op het uur waarop gij het niet verwacht.”

Gemeente van Jezus,

Niet bang zijn, waakzaam zijn, en dan door de Mensenzoon bediend worden aan een heilige tafel, de tafel van het koninkrijk. Zo mogen wij kerk zijn. In goede tijden en in slechte tijden.

Dit geloof is niet een gestolde waarheid, maar een verplichting. Kerk is niet het ten koste van elke prijs er een overtuiging op na houden, kerk is geroepen zijn naar Gods bedoeling volop te leven. Wie de hemelse schat van Gods allesomvattende liefde in het hart bewaart, als de onuitwisbare kern van je leven, hoeft in wezen nooit meer bang te zijn, je wordt een dienaar.

Wat zegt dit over onze kerk, onze gemeente? Onze kerk is een kerk die, net als Christus, wonden meedraagt. Wij zijn een gewonde kerk, een gewonde gemeente. Maar de kerk in het perspectief van de Schrift is veel groter dan wij denken. De kerk is veelomvattend. Door het Tweede Vaticaans Concilie is de menswording van Christus zo uitgelegd dat ieder mens alleen al door zijn mens-zijn met Christus verbonden is, en niet pas door zijn geloof. Dat betekent dat u en ik in Christus verbonden zijn, en wij verbonden zelfs met hen die God afwijzen of ontkennen of een ander geloof belijden.

De kerk is een verwonde schuilplaats, en daarin ten diepste verbonden met de gekruisigde. Dat onze waakzaamheid wordt beloond met een plek aan de Tafel betekent niet dat wij een bevoorrechte positie krijgen. In het koninkrijk verheft niemand zich boven de ander, want wij zijn allen van Christus. Maar die waakzaamheid wordt getransformeerd in dienstbaarheid. En dan zijn we bij het

hart van de kerk, waar wij beseffen en zeker weten dat het wezenlijke kenmerk van die kerk zich uit in haar niet-gewelddadigheid.

Het leven is vol van conflict en geweld. En die belemmeren en vertroebelen ons uitzicht op het wezen de kerk: gemeenschap der heiligen die een onbetaalbare schat uit de hemel ontvangen om die in je directe omgeving door te geven.

Ik heb makkelijk praten, maar de enige toegang tot een einde aan een conflict is vergeving. En dat is een diepe christelijke deugd. Het is de diepste betekenis van het kruis: vergeving.

In het evangelie van vandaag staan vele kansen om persoonlijk aansluiting bij te vinden. Iedereen zit hier met zijn eigen bagage, eigen gevoelens, vragen, ieder met eigen inzichten, en ik nodig u graag uit om je in dit evangelie persoonlijk aan te sluiten.

Je kunt aansluiten bij de uitnodiging van de Heer om je angst te overwinnen. Angst kan je leven domineren, zo erg zelfs dat je er depressief van wordt en in een isolement terecht komt. Leg je angst terzijde, en laat je hele wezen doordringen van wat God in Christus aan jou schenkt. Dit is een kans.

Als je leven teveel in beslag wordt genomen door bezit, geldzaken of materiële thema's pak dan de uitnodiging van de Heer, om er afstand van te doen. Niet dat je een armoedzaaier moet worden, maar de oefening is dat je hart niet langer verslaafd is aan geld en goed, dat je daarvan vrij bent, en je hart volledig betrokken kan zijn bij het leven en de zorg voor je naasten. Mogelijk is dit nu jouw weg?

Je kunt je in dit evangelie aansluiten bij de waakzame kinderen. Waken dat is zorgen. Het is wat de verpleegkundige doet in de stilte van de nacht in het ziekenhuis, in het verpleeghuis, op de eerste hulp en in het hospice. Volledig beschikbaar en gereed voor de zorg aan de medemens. Waken is ook bidden. En bidden is helemaal vrij zijn om het gesprek met God te voeren. Oprecht gebed kan genezing zijn voor een vastgelopen conflict.

Misschien is je huiswerk vandaag dat je je lendenen moet omgorden. Je lendenen omgorden is dat je je voorbereidt op een cruciale en inspannende

taak of opdracht in je leven. Mogelijk sta je nu vlak voor zo'n opdracht. Dan is dit evangelie de kans van je leven.

Misschien is voor ons als gemeente wel essentieel de oproep dat wij ons gedragen als mensen die wachten tot hun Heer thuiskomt. En ons daar geheel aan wijden.

Er liggen vele kansen voor het grijpen. Het is ook mogelijk dat je een kans grijpt, maar dat het allemaal toch niet gaat zoals je wilt of had verwacht.

Ook dan blijft de uitnodiging van Jezus dezelfde: wees niet bang, blijf waken, en verwacht de aanwezigheid van God in jouw leven.

Lees je het hele hoofdstuk 12 in Lucas evangelie, dan hoor je Jezus krachtige taal spreken: ik ben niet gekomen om vrede te brengen maar het zwaard, wie een grote verantwoordelijkheid draagt kan erop rekenen dat er veel van hem gevraagd wordt, en let wel Jezus spreekt hier niet tot de menigte maar tot de leerlingen. Zij zijn degenen die straks die missie van het koninkrijk verder moeten brengen in de wereld. Maar Jezus bemoedigt hen ook, naast alle strengheid: als ze je voor het gerecht slepen dan zal de Heilige Geest je woorden geven. Vertrouw daarop. Al de haren op je hoofd zijn geteld, zo nabij is God. Vertrouw daarop. Maar weet ook dat er veel op het spel staat. Wat Jezus daar zegt, dat is wel zeer indringend en heftig: ieder die mij erkent bij de mensen zal erkend zijn bij de engelen van God, maar wie mij verloochent die zal verloochend worden bij de engelen van God.

Wat er in ons leven op het spel staat gemeente dat is niets minder dan onze relatie met God, door Christus, en de toekomst van deze wereld, schepping van God.

Misschien is het mogelijk, is het een kans, dat wij in moeilijke tijden bovenal trouw blijven aan de vraag van de Heer: wees waakzame kerk, zie uit naar Christus, schenk vergeving, en vier de tafel met de Heer.

Misschien kan ons leven verankerd zijn in dit geloof.

God houdt zich voor ons onzichtbaar. God is voor ons niet een beschikbare grootmacht die we op afroep een klus kunnen laten opknappen. Dat zou de omgekeerde wereld zijn. Te mooi om waar te zijn.

Waarom zwijgt God? Levinas zegt: God zie je in het gelaat van de ander, die naakt en kwetsbaar voor je staat. En waar Christus ons toe oproept is, dat wij niet eerst onze eigen wonden, maar de wonden van die ander verzorgen. Dat is het wezenskenmerk van de christen, de geweldloze toewijding naar de ander, zoals Christus voordeet.

Ik heb makkelijk praten. Kijk maar eens hoe die leerlingen van Jezus omgingen met zijn krachtige prediking. Ze konden er niet aan voldoen. Zelfs al die oproep om hun angst terzijde te leggen, iets wat Jezus hen bijna dagelijks zegenend meegaf: wees niet bang, God is nabij!, zelfs die angst raakten ze niet kwijt.

Kijk wat er gebeurt als Jezus gekruisigd wordt, als de barbarij en wreedheid van de mensheid in zijn lichaam gekerfd staat, wat doen de mannen: ze slaan op de vlucht. Enkele vrouwen blijven tot het laatst bij Hem. Die vrouwen ontdekten later als eersten het lege graf.

De vrouwen blijven waken bij de diepste pijn. Dat is de weg van de kerk. Wij waken, en dat is onze hoogste missie, bij de pijn van de wereld, bij alle lijden, pijn, onrecht, kwaad en verwondingen, opdat het niet in de vergetelheid raakt, het mag nooit normaal worden, of alleen maar statistiek, al het lijden in de wereld van nu, de kerk omarmt die pijn, ook al begrijpen we het niet, en vrezende we Gods afwezigheid.

Maar het is de kerk die de hartverscheurende pijn van het lijden in de wereld mag overbrengen uit de schaduw van Golgotha naar de schemering van de Paasmorgen. Al het andere verdient minder voorrang.

Wie Christus wond in zijn zijde aanraakt legt de hand op Christus hart. Wat je daar kunt ervaren is de onophoudelijke nabijheid van God in dit bestaan. Van dat geheim wilde Christus de wereld doordringen. Dit geheim ontvangen wij als we brood en wijn delen.

U en ik zijn getuigen. In het gelaat van de ander zie je God. Die ander hoort net als jij bij Christus.

Ik begin te begrijpen die krachtige zin van Jezus iets verderop in Lucas: Ik ben gekomen op aarde om een vuur aan te steken, wat zou ik graag willen dat het al brandde! Dit is het vuur van de barmhartigheid Gods, vervuld van Liefde.

Dat vuur was het dat zichtbaar was in de brandende braamstruik. Het vuur verteerde niet het hout van de braamstruik. Het leven werd niet verteerd maar verlicht. Die struik brandt niet als teken van vernietiging, het is geen bode van de dood, maar de levende braamstruik verwelkomt het vuur van Gods barmhartigheid dat deze wereld wil verlichten. Daarvan zegt Jezus: wat zou ik graag willen dat het brandde!

Gemeente, wij waken om dat vuur. Dat is kerk. Dat is gemeente.

Moge God ons blijven zegenen op onze weg. AMEN